

FOAMEA UCIGAȘĂ

UNA FAME DA MORIRE

Gianna Schelotto

Copyright © 1992 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

This edition published by arrangement with Grandi & Associati

FOAMEA UCIGAȘĂ

Gianna Schelotto

Copyright © 2012 Editura ALL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHELOTTO, GIANNA

Foamea ucigașă: bulimia și anorexia: două povestiri adevărate /
Gianna Schelotto; trad. : Mihai-Silviu Chirilă. – București : Editura
ALL, 2012

ISBN 978-606-587-020-8

I. Chirilă, Mihai-Silviu (trad.)

616.33-008.4

616.89-008.441.42

Toate drepturile rezervate Editurii **ALL**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALL**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALL**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALL**.

Editura **ALL** : Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel. : 021 402 26 00
Fax : 021 402 26 10

Distribuție : Tel. : 021 402 26 30 ; 021 402 26 33

Comenzi : comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare : Mirela Munteanu
Tehnoredactare : Liviu Stoica
Corectură : Alina Bogdan
Design copertă : Alexandru Novac

Gianna Schelotto

FOAMEA UCIGAȘĂ

**Bulimia și anorexia.
Două povestiri adevărate**

Traducere din limba italiană de
Mihai-Silviu Chirilă

Ilariei și lui Pipó

Prefață

În familia mea, pofta de mâncare a fost dintotdeauna identificată cu o stare bună a sănătății. Eu eram slăbănoagă și bolnăvicioasă, dar nu aș putea spune acum dacă eram considerată astfel din considerente obiective sau din cauza poftei scăzute de mâncare.

Am fost persecutată ani de zile, dimineața, cu nenorocitul de ou proaspăt pe care trebuia să-l beau înainte de a mă duce la școală. Pentru mama, lipsa poftei de mâncare era semnul unor boli ascunse iminente, „o cruce”, cum o numea suspinând, iar ritualul zilnic al pastelor devenise momentul maximei lipse de comunicare. Îngrijorată și preocupată, mă forța cu supe și alte feluri de mâncare, în timp ce eu le refuzam cu încăpățânare, poate tocmai pentru a scăpa de spaimile ei.

Ce rol a căpătat mâncarea în relația mea cu ea, asta aveam să aflu mulți ani după aceea. Nevoia mamei de a mă „umple” cu dragostea ei era atât de puternică încât i se păreau corecte impunerile sale alimentare, necesare „îndopării” împotriva dorinței mele, educația învingând aproape mereu orice rezistență a mea.

Nu putea primi drept răspuns din partea mea decât dezaprobare și revoltă, pe lângă o ură față de mâncare, de care m-am eliberat abia în perioada adultă.

Din această experiență autobiografică s-a născut probabil empatia specială care mă apropie mereu de toate acele femei care suferă din cauza unei relații alterate cu mâncarea. Și cu mamele lor.

Nu este, deci, o întâmplare faptul că în cele două istorisiri din această carte eul narativ al primei femei e o fiică, pe când al celei de a doua e o mamă. Nu a fost premeditat, mi-am dat seama doar când

Gianna Schelotto

am terminat de scris că voiam poate să le fac dreptate mamelor și fiicelor prinse adesea în conflictele lor ascunse și dureroase.

Astfel s-au născut două povești de „viață trăită”, cum se spunea pe vremuri, pleonastic. Ambele povestiri prezintă suferințe autentice, lucruri întâmplare cu adevărat fiecăreia dintre ele, în fiecare loc. Dar nu aș fi totuși în stare să recunosc și să disting cât e „din afară” în povestire și cât e derivat din rămășițe emoționale personale. Nu e ușor să trasezi o graniță clară între lucruri și tine, între multiplele forme de real și nevoia de a imagina, îmbogăți, adăuga.

Cele două tinere protagoniste ale acestor pagini, asediate în diferite forme de o „foame ucigașă”, sunt în același timp și reale și produse ale fanteziei. Reale pentru că există, sunt printre noi: oricine le poate întâlni pe stradă, la școală, în spital și le poate recunoaște chipurile tulburate, reacțiile necontrolate, provocările pe care le aruncă în fiecare zi raportului lor cu lumea. Sunt produse ale fanteziei pentru că Sara, ca și Milena, e una, niciuna, o sută de mii.

Sunt absolut reale, în drama care cuprinde viețile lor, neliniștea, furia, alarma pe care le inspiră unei lumi ce nu tolerează intermitențe în iluminarea petrecerii sale improbabile și infinite.

Gianna Schelotto

Partea întâi

FATA CARE MÂNCA LUNA

Vitrina e plină de lucruri urâte. Pulovere și cămășuțe sunt expuse fără gust, cu neglijență. O femeie din ghips, cu ochii de sticlă și brațele deschise în mod artificial, îmbracă pentru prezentare o fustă gri cu pliuri și o cămășuță în culori șterse și prost asortate.

Totul pare vechi, până și prețurile scrise cu greu pe carto-nașe îngălbenite de o mână pe care mi-o imaginez lacomă și unsuroasă. Singurul lucru care se poate considera potrivit epocii e o tăbliță de plastic, pusă la vedere în centrul vitrinei, pe care stă scris „MĂRIMI MARI“.

O privesc pe femeia din ghips cu un interes prefăcut, nu-mai pentru a întârzia momentul intrării în magazin. Ca de obicei, mama nu are ezitări. Împinge ușa și intră în magazin, în timp ce eu o urmez șovăitoare și nefericită.

Atmosfera e întunecată și rece, există și o bancă plină de mărfuri suprapuse: totul pare aruncat acolo la întâmplare. Cutii cu încălțăminte, puse una peste alta, par a fi adunate pentru a ajunge la aceeași înălțime cu cea a unui picior feminin zvelt, tot din ghips, așezat acolo pentru a încuraja identificări nesigure.

Pe rafturi se găsesc de toate: pantaloni și sutiene, ghemuri și andrele, căciuli de lână și fulare oribile. Senzația de proaspăt pe care am avut-o când am intrat dispare rapid în fața dezordinii, de parcă aș fi avut pe mine toate hainele alea. În plus, în mod absurd, mă preocupă gândul că în haosul acela va fi imposibil pentru cineva să găsească ceva.

„Aveți mărimi mari?“ întrebă mama ca și cum și-ar fi dat seama ce gândeam. O face cu o voce inutil de ridicată și știu că singurul ei scop e acela de a mă umili. Nu numai că a citit anunțul din vitrină, dar am venit aici tocmai pentru că știam că se vând haine pentru obezi.

În spatele teighelei stă o femeie osoasă, cu un aer prăfuit și gri, ca al tuturor lucrurilor expuse în interior. A îndoit fără grabă ziarul pe care îl citea, după care ne-a privit, mai întâi pe mama, apoi pe mine. Simt privirea ei indiscretă asupra mea, înțeleg că mă analizează. Mă cuprinde un sentiment de rușine profundă și rămân fără suflare, de parcă asta ar putea să facă talia mea să pară mai puțin „plină“.

„Ne arătați pantaloni?“ întrebă mama nepăsătoare. Apoi, întorcându-se către mine, mă indică ridicând bărbia și zicând cu o voce seacă: „Pentru ea.“ Ca și cum ar spune: „Vezi ce fată am?“

Femeia gri, din fericire, nu e vorbăreață defel. Face totul fără chef. Se duce către un raft și dă jos un teanc mare: sunt pantaloni puși unii peste alții și apoi înfășurați. Sigur că, fiind vorba despre haine pentru grăsani, nu e cazul să îi întinzi, să îi expui ordonați și călcați. Îmi dă două perechi de pantaloni. „Îi poți încerca“, mi-a zis, indicându-mi o cortină întunecată, întinsă între un perete și un dulap. Mă mișc cu greu în minuscula cutie. E o oglindă enormă și spațiu puțin, așa că imaginea mea reflectată apare extrem de aproape, mai că se lipește de mine. Nu mă mai văzusem de la așa mică distanță. Iată-mă: grasă, placidă, debordantă. Iată-mă, sunt Sara.

Mă apucă panica. Încep să transpir și respirația îmi devine greoaie. Înainte ca în mintea mea să încolțească vreun gând, mâna-mi alunecă febrilă în geantă. Simt sub degetele nerăbdătoare atingerea aspră a staniolului, apuc pachetul, îl deschid și bag în gură o bucată de ciocolată fondantă. O drogată, sunt o drogată. Ce diferență e între nevoia mea de a mânca când nu mă simt în largul meu și nevoia de a lua droguri?

Trag pantalonii și descopăr, surprinzător, că îmi vin bine. Nu mă strâng, nu mă presează, fermoarul se închide ușor. Patroana magazinului mă întreabă, de afară, dacă măsura e bună, în timp ce mama, fără grabă, ridică privirea să vadă. „Sunt mărimea ei“, spune doamna pe un ton neutru, iar eu sunt recunoscătoare pentru dialogul ei scurt și la obiect. Nu îmi spune, ca atâția „Ce bine îți vine“ sau, și mai rău, „Dacă ai ști cum te face să pari mai slabă!“.

Doar în momentul împachetării pantalonilor, în timp ce sunt încă în cabină îmbrăcându-mă, o aud pe patroană că o întreabă pe mama dacă nu vrea două perechi. Ar lăsa la un preț bun, dat fiind că sunt ultimii. Răspunsul mă îngheață: „Nu, mulțumesc, luăm numai o singură pereche pentru că fiica mea tocmai a început un regim de slăbire. Nu o să vrea să rămână așa de grasă!“

Ies imediat din cumplita cabină de probă. Mama se întoarce să mă privească și, înainte de a-mi putea da seama, îmi dă o palmă violentă. Femeia, de după tejghea, ridică ochii surprinsă. Eu însămi nu pricep, mă înallesc la față în timp ce lacrimile îmi umplu ochii.

„Ai mâncat ciocolată!“ urlă mama în timp ce îmi ia geanta din mână. „Unde era? Unde ai găsit-o?“ Răstoarnă tot conținutul geții pe tejghea sub ochii uimiți ai vânzătoarei, își bagă mâinile rapace peste tot. Răvășește cardurile mele, atinge totul, caută și împrăștie. Eu simt toată violența ei asupra mea.

În timp ce plâng tăcut, doamna din magazin mă ajută să-mi strâng lucrurile. Nu zice nimic, dar simt că e de partea mea. Poate că o simte și mama, pentru că încearcă să obțină solidaritate și înțelegere: „Vă dați seama, doamnă, ce viață am eu cu asta? Cheltui o avere pe mâncăruri dietetice, îmi petrec ziua întreagă în bucătărie pentru a-i prepara rețete speciale. Și ea ce face? Ați văzut ce face? Mănâncă ciocolată pe ascuns. La douăzeci și patru de ani se comportă precum un copil, e prea proastă.“

Femeia nu i-a dat niciun semn de solidaritate, chiar o face să înțeleagă clar că nu are nici timp, nici chef să-i asculte plângerile. Iar eu, care eram atât de reținută în a intra în acel magazin, simt acum că nu aş mai vrea să ies. O fi din pricina complicității tacite a acelei doamne sau doar pentru că știu că atunci când o să fim doar noi două mama o să fie și mai și.

În mașină pun „pilotul automat“, ghidez mașina și gândurile mele încercând să mă detașez complet de ea și de insultele ei. Încerc să stabilesc un contact cu Livia, dar nu îmi răspunde. Livia e un nume minunat, foarte finuț. Se pronunță dintr-o suflare, de aceea l-am ales pentru fata slabă ascunsă în mine. În cele mai grele momente, o văd desprinzându-se de corpul meu greu. Fuge cu părul lung și blond răsfirat de vânt, fuge mereu, iar eu alerg cu ea departe, departe de tot ce mă deranjează. E cât se poate de frumoasă, îi place viața, e fericită că trăiește. Uneori mi se întâmplă să cred cu adevărat că într-o zi o să fiu ca ea, dar azi nu reușesc nici măcar să o fac să-mi treacă prin fața ochilor.

„Dar ce rău am făcut pentru a merita atâta nerecunoștință din partea ta? Ar trebui să fiu una dintre acele mame căreia nu îi pasă de copiii ei. Dar nu, eu țin la tine, îmi dau sufletul pentru tine...”

Vocea stridentă a mamei e mai puternică, îmi invadează gândurile, le apucă unul câte unul și le trezește la realitate. Sunt grasă și urâtă. Cuvintele mamei! Sunt un monument de grăsime și într-o bună zi am să o omor, pe ea și pe tata... Nu știu ea, dar tata nu riscă nimic: dacă a reușit să trăiască treizeci de ani sub papucul ei, n-or să-l pună în pericol dereglările mele alimentare. De la el am deprins tendința asta spre pasivitate. El nu se mai revoltă, o lasă în pace, o ignoră. Nu mi-a luat niciodată apărarea. „Da, Bruna, ai dreptate, Bruna, e corect, dragă.” Toată viața nu l-am auzit spunând altceva. Și eu sunt ca el: suport toate abuzurile fără pic de curaj, fără să mă răzvrătesc. În mine e mereu îndoiala că merit fiecare răutate, fiecare abuz.

Își făcea o cafea în bucătărie, când a auzit trântită cu putere ușa liftului și a fost suficient pentru a înțelege că ne-am certat din nou.

„Nu mai suport încă un weekend de război“, și-a spus, dar apoi și-a amintit mâhnit că așa a zis și în alte ocazii. De fiecare dată i se părea că a atins limitele suportabilității și de fiecare dată era constrâns să constate că mai poate încă un pic. A ieșit la ușă și le-a văzut intrând: Sara avea chipul încruntat, ochii umflați și roșii, buzele strânse. A trecut prin fața lui de parcă nu l-a văzut și s-a îndreptat către camera ei fără ca să-și scoată haina măcar.

Soția sa, în schimb, s-a prăbușit pe banca de la intrare, de parcă s-ar fi temut că nu o să mai poată face măcar un pas. A pus cu putere mâna pe mobil, ca și cum ar fi încercat să soarbă din acel gest curajul de a vorbi. Un tremur abia perceptibil îi străbătea buza superioară. „Dă-mi ceva de băut“, a cerut șuierând.

„Se face cafeaua“, zise el, prefăcându-se că nu înțelege sensul adevărat al cererii. „Vino în bucătărie, îți pun.“ Se aștepta la o explozie de furie. Dar nu a fost cazul; ea l-a urmat neobișnuit de docilă. „Sergio“, a suspinat nefericită, „cred că nu mai suport“. Durerea ei l-a molipsit. S-a gândit cu spaimă la unda enormă de suferință cu care îl contaminau periodic toți și s-a simțit copleșit. În timp ce turna în cești și-a zis că ar trebui să-i facă pe plac. Poate dacă era puțin atent, putea preveni declanșarea patimilor. I-a turnat cafea. „Bea-o caldă“, a invitat-o. Apoi, accelerând ritmul cuvintelor: „Nu ne putem lăsa distruși de aia.“ S-a simțit un monstru. S-a gândit la fată, la dulcea lui Sara, singură și disperată în camera ei. Să-i spui *aia* era o manieră nici măcar subtilă de a o liniști pe Bruna, însă față de Sara era un nou act de lașitate, trădarea ultimă. O trădase deja de atâtea ori: prin felul de a trăi, prin teamă, prin oportunism, prin obtuzitate. Și nu îi făcea plăcere să-și

spună că purtarea lui era și ea un mod de a o apăra pe fată, căci Bruna devenea mult prea agresivă cu Sara dacă îi lua chiar și foarte puțin apărarea.

Despre el nu putea spune cu siguranță că e un bărbat cu vână sau, cu atât mai puțin, cu principii. Și când se gândea că la început toate acestea i se păruseră iubire. O mare iubire față de Bruna, o femeie bolnavă, mereu la mila crizelor sale nervoase, dificilă, violentă, monstruos de egoistă.

Nu ar fi trebuit să se căsătorească niciodată cu ea, asta-i adevărul. A fost naiv și poate arogant să creadă că, fiind îndrăgostit până peste cap, avea să reușească să înfrângă toate nevrozele de care suferea Bruna.

Dar nu era singurul care se înșelase: alții, de la părinții ei până la medici, crezuseră că tulburările Brunei sunt doar o reacție fiziologică la o deziluzie sentimentală dureroasă.

O cunoscuse într-un local, într-o zi mohorâtă cu ploaie. Era așezată pe un scaun la bar și era vizibil influențată de alcool. A fost imediat atras de ea. L-au fascinat extraordinar nu doar frumusețea ei fragilă, ci mai ales conduita ei „scandaloză”, masculină, provocatoare. A descoperit că e fiica unui faimos medic din oraș și că fusese părăsită de curând de iubit, după o relație oficială care durase șapte ani.

Tânărul doctor fusese evident atras mai curând de posibilitățile pe care i le putea oferi puternicul socru în privința carierei sale decât de iubirea pentru Bruna. După aceea, totuși, avusese posibilitatea de a ținti mai sus, iar în câteva luni se însurase cu fiica unui parlamentar în ascensiune.

Bruna fusese crescută în convingerea că este invulnerabilă. Nu îi mersese niciodată rău până atunci, nimeni nu îi crease probleme ori deziluzii. Tot comportamentul său, chiar și cel actual, părea o revoltă extrem de violentă față de faptul că lucrurile nu merseseră așa cum au prevăzut părinții ei.

Și el, Sergio, făcea parte din glumele pe care i le rezerva-se viața. Fiica profesorului Mirani, frumoasă, bogată, inteligentă, ar fi avut dreptul la un bărbat de prestigiu, în schimb

a ajuns cu un contabil obscur, fiul unui muncitor și al unei casnice.

Disprețul profund pe care Bruna îl arăta pentru el și pentru originile sale la începutul relației nu doar că nu îl ofensa, ci îi întărea într-un fel ideea că a întâlnit o femeie puternică, curajoasă, neînduplecată în voința sa. Dar treizeci de ani de resentiment asiduu sunt, fără îndoială, prea mult.

Dintr-o dorință misterioasă de a-și face rău, Sergio asista pasiv la mii de ticăloșii pe care Bruna le rezervase părinților lui, apoi la atacurile feroce cu care o persecutase pe fetița lor din primii ani de viață. „Și-a dorit fata asta pentru a avea pe cine distruge“, spunea soacra ei de fiecare dată când asista îngrozită și neputincioasă la pedepsele „exemplare“ pe care Bruna i le aplica micuței pentru cel mai inofensiv capriciu.

Curând, prea curând, Sara încetase să mai aibe capricii. Fusesse mereu o fată dintre acelea care se definesc fără prea multă gândire ca „matură“. Dar el simțea că mai devreme sau mai târziu fiica lui avea să-i prezinte nota de plată pentru infinitele abuzuri pe care le suferise de mică.

La doisprezece ani, după ce fusesse mult timp o fetiță îndolentă și lipsită de apetit, începuse să se îngrășe. În același timp, începuse să studieze cu o feroare pe care nu o arăta-se până atunci. Seara nu era chip să o faci să stingă lumina: avea mereu ceva de repetat. Nu era niciodată obosită din cauza studiului și le cerea tuturor, până devenea enervantă, să o asculte, să o pună să repete lecțiile. Citea zi și noapte orice, dezordonat, ca și cum cantitatea de pagini pe care reușea să le devoreze cu ochii ei avizi era mai importantă decât ce scria în cărțile acelea.

Toți erau mulțumiți de această dorință demodată de a cunoaște, dar el vedea că e ceva bolnăvicios în asta. Însă e dificil să convingi pe cineva că un comportament este greșit, dacă efectele sale sunt pozitive. Când medicii pe care îi consulta îl auzeau spunând că era îngrijorat de faptul că fiica lui

studiază prea mult, se gândeau, cu oarecare dreptate, că cel ce avea probleme era el.

Bruna se lăuda fără încetare cu faptul că Sara citise toți scriitorii ruși până la paisprezece ani. O întreba în prezența prietenilor săi de parcă ar fi fost o maimuțică dresată, iar fetița discuta despre Dostoievski, despre Cehov și despre Tolstoi cu mare competență. În acea perioadă, relația dintre mamă și fiică părea foarte destinsă, și astfel, măcar datorită acelei păci neobișnuite, Sergio își potolea gândurile negre.

Dar Sara continua să se îngrașe într-un mod îngrijorător. Arăta pentru mâncare aceeași voracitate ca și pentru cărți, fiind de neoprit și în studiu și în alimentație.

În acel moment a explodat literalmente ura Brunei față de ea. O fiică urâtă și grasă era un adaos, un supliment crud pentru lungul șir de insuccese. Și el, sărman omuleț de trei lei, în această poveste teribilă se limita la a tăcea, a suporta, a încerca în toate felurile să aplaneze și să se facă plăcut, fără a face vreodată ceva serios.

„Fiică-ta e nebună.” Soția lui l-a readus la realitate cu ura ei obișnuită, în timp ce pune a ceașca pe tavă. „Ciocolată, pricepi? A mâncat ciocolată chiar sub ochii mei.”

El și-a ales cu grijă tonul și cuvintele potrivite. „Incredibil...” a murmurat, simțindu-se ca un imbecil.

„Incredibil e că noi continuăm să credem în dorința ei de a slăbi. Ultima dată când am dus-o la dietolog am dat optzeci de mii de lire numai pe vizită. Și apoi toate poțiunile acelea dietetice... Pentru mine e din ce în ce mai clar: o face pentru a se autodistrage. Și nu pot să înțeleg. Nu îi lipsește nimic, suntem o familie bună. Nu știu, când citești în ziare despre unii tineri descreierați există mereu un motiv: fie părinții sunt despărțiți, fie trăiesc în mizerie... Noi suntem normali, iar ea nu are motive serioase pentru ceea ce face. E doar egoistă și inconștientă. Dar acum, gata, face ce vrea, din partea mea poate s-ajungă și de o tonă!”

„Ce bine ar fi...” se gândește el, ce bine ar fi dacă nevasta lui chiar ar înceta să o mai tulbure pe Sara, poate că fata s-ar vindeca. Dar nu era nicio speranță. Erau deja mai mult de zece ani de când Bruna alterna perioadele de detașare cu cele de mare interes față de dieta fetei.

„Mori de dorința de a te duce la ea, nu?” a întrebat nevasta la un moment dat. Ca de obicei, lovise la țintă; se gândea chiar la Sara și la bucata de ciocolată pe care cu siguranță o ascunsese pe undeva. Probabil că mâncase o parte de când se închisese în cameră și acum era pradă celei mai negre disperări. Cam așa era momentul în care fiica lui are nevoie de el.

„Nu chiar”, a mințit fără rușine, „dacă continuă să se comporte așa, n-o s-o mai ajut nici măcar eu.”

Minciuna sa a avut efectul sperat. Bruna a rămas o clipă în tăcere. Apoi, cu o voce plângăcioasă și infantilă, a gemut: „Sunt rea, rea...” Era semnalul trecerii în depresie. Își schimba chiar și fizionomia când era deprimată. Dar asta însemna că va rămâne un număr nedeterminat de ore închisă în camera ei, în întuneric, și că el și Sara ar putea avea puțină liniște. Cinismul său i se părea chiar legitimă apărare. Nu se rușina deloc.

„De ce nu te duci să te odihnești un pic?” a întrebat-o cu sollicitudine afectuoasă. „Episodul acesta trebuie să te fi dă-râmat.”

Bruna îl privea cu un aer pierdut. El i-a pus cu tandrețe mâinile pe spate, ca pentru a o ajuta să se ridice. „Te însoțesc sus”, a zis, și a fost încă o dată stupefiat de momentul de disperată tandrețe de care a fost cuprins în clipa aceea. A strâns-o în brațe în timp ce ea se abandona fără putere.

Asta să fie taina vieții lui? Nu își înțelegea sentimentele, nu putea recunoaște nici ura, nici iubirea. El era și mai ne-bun, cu siguranță și mai confuz decât familia sa devastată și era responsabilitatea lui eșecul pe care îl trăiau toți trei în diverse forme.

După ce am plâns și am mâncat, am mâncat și am plâns, aveam nevoie să fac și altceva.

E o tăcere ciudată în casă, neobișnuită. Mama nu țipă, nu trânteste ușile, nu aruncă cu lucruri și încă nu a ajuns tata să-mi spună că „o face numai pentru binele meu“.

Pe de o parte, e mai bine așa. Dar tot nu sunt liniștită. Știu deja din experiență că de fiecare dată când se schimbă scenariul, recitalul devine și mai rău.

Totuși e un lucru minunat și tocmai de aceea eu cred în continuare că voi reuși. Mai devreme sau mai târziu am să renunț la mâncare și am să devin Livia. Fetița slabă care trăiește în mine va învinge. Și când acest lucru se va întâmpla chiar îmi voi schimba numele; am să fiu numită Livia. Chiar și de către tata. Ar trebui să fiu supărată pe el. Știu că nu e corect să-i arunc toată vina pe mama. Nu e poate datoria unui tată să mențină echilibrul unei familii? Eu nu l-am văzut să-mi ia vreodată apărarea. Mama a făcut toate nefăcutele, iar el îndură cu o răbdare și o smerenie care sunt vecine cu ticăloșia. „Mamei tale îi trebuia un bărbat puternic“, zice bunica uneori. „Unul care să știe să-i dea două palme când se întâmplă din astea.“ În schimb palmele le-a luat el, și încă multe.

Dar cad mereu în aceeași cursă: aceea de a căuta tot timpul loviturile altora, de a scăpa de responsabilitate, de a face pe victima. Mama, din motivele ei, de neînțeles, mă urăște. Tata nu mă iubește suficient încât să înfrunte un scandal de dragul meu. Bine, dar eu? De ce la douăzeci și patru de ani trebuie să depind încă de ei atât de mult? Adevărul e că sunt scuze, doar scuze pentru a justifica mâncatul. Dacă era cu adevărat vina familiei, prietena mea Lauretta ar trebui să fie cât un tanc. Părinții ei s-au despărțit, au târât-o prin tribunale de când era foarte mică. Se ceartă de ani de zile, iar ea trebuie să le demonstreze pe rând că îi iubește, că nu ia partea niciunuia dintre ei. De ce Lauretta e slabă? Sigur nu am să

ajung vreodată ca ea, motiv pentru care, după ce petrec o după-amiază cu ea, mă duc să-mi caut un locșor izolat și ascuns pentru a mânca. Mănânc pentru că nu am să ajung niciodată ca Lauretta. O privesc cu invidie când se mișcă, aleargă sau când sare două câte două treptele de la universitate. Și apoi când mănâncă. Nu are nicio nevoie de dietă și totuși mănâncă precum o batoză. (Așa zice mereu bunica mea care e de la țară. Se pare că batozele mănâncă cu mare poftă.) Îmi place Lauretta atât de mult încât am fost tentată să o numesc Livia. „Te deranjează dacă te strig Livia?” aș fi dorit să-i spun. Apoi însă am renunțat. Mai întâi pentru că ar fi fost dificil să-i explic. Apoi pentru că, dacă ar exista cu adevărat o Livia în carne și oase, eu nu ar mai trebui să mă chinui să o fac să se nască în mine. Era o altă minciună pe care voiam să mi-o spun.

Totuși, Laura e singura persoană căreia îi spun uneori câte ceva despre mine. Ea însă îmi spune totul despre ea, iar eu trăiesc povestirile ei ca și cum ar fi ale mele. Dacă un băiat îi surâde, încerc să mă bucur din reflex de acel surâs, dacă îi face un compliment, încerc să-mi imaginez că mi-e destinat. Acum Laura este acaparată de iubirea ei secretă pentru profesorul de filosofie. Îl cheamă Turro, dar noi îi spunem Redford. Nu pentru că ar semăna cu superbul Robert, ci pentru că are un venerabil Ford 500 roșu. „Giorgio Mașină-roșie“, care tradus în engleză devine Giorgio Redford.

În realitate, Giorgio îmi place și mie foarte mult. Cred că aproape toate studentele sunt atrase de el, nu doar pentru că e un bărbat foarte frumos, ci și pentru că e fascinant modul în care prezintă materia. Și eu, și Lauretta am decis să ne pregătim tezele cu el și ne pregătim pentru momentul excepțional în care vom merge să-i cerem subiecte.

Mi se pare o veșnicie de când am revenit acasă cu mama; acolo este încă o tăcere misterioasă. Risc să ies din cameră, privesc în jur. Dar nu e nici urmă de dragii mei părinți. Mă strecor în bucătărie și știu ce am de făcut. Trebuie neapărat să mănânc ceva. Frigiderul e gol, complet gol. Această

constatare, nici măcar prea neobișnuită, mă face să mă umplu de nervi. Încerc să caut peste tot. Pâine, o bucată de pâine trebuie să fie pe undeva. Sunt sigură că azi la prânz fuseseră puse pe masă cel puțin două pâinișoare. Dar ei, nenorociții, au ascuns-o. Înainte de a dispărea, au curățat dulapul de orice fel de mâncare. Nu rezist, găsesc un pachet de făină, unicul aliment pe care nu l-am mâncat, și încep să mănânc cu lingura. Dar mi se-încleiește în gură. Beau ca să potolesc senzația de vomă pe care mi-a provocat-o praful alb. Apoi îmi trece prin cap că în bufetul din salon, în zaharniță, aş putea găsi zahăr. Îl găsesc și îl dizolv în apă. Dar am chef de mâncare solidă.

Unde sunt cei doi? Pornesc în vârful picioarelor către scara ce duce la dormitor. Și îmi amintesc deodată toate dățile în care am văzut deja o astfel de scenă.

Era mereu la fel: după ieșirile furibunde obișnuite, mama se refugia în camera ei, iar tata o urma. De micuță, mi-era groază pentru el.

„Ce o să i se întâmple acum?“ mă întrebam cu o îngrijorare care creștea cu fiecare moment care trecea fără ca el să revină și, în plus, după atâta gălăgie, o tăcere teribilă se instala în casă.

Coboram scara cu inima bătându-mi puternic, și cu mâinile, mici și asudate, pe care balustrada părea a vrea să le rețină. În fața ușii lor închise, trăgeam cu urechea, spaima fiind atât de mare încât îmi puteam auzi bătăile inimii. Aud, intermitent, icnete, suspine, gemete.

Așa am descoperit sexul. După aceea am alergat în baie și m-am masturbat sălbatic. Și acum aceste două personaje miserabile or fi acolo, făcând dragoste. Dar înainte de a fi răpiți de pasiune, au avut timp să golească frigiderul și dulapul.

Unde au putut ascunde pâinea? Trebuie să încerc să gândesc cu mintea perversă a mamei mele: care e locul la care te-ai gândi cel mai puțin? Mă întorc în bucătărie și reîncep o inspecție amănunțită, frenetică, dar științifică. „Ce cauți,